

31. szám.
 Augustus 2-án, 1868.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
 Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr.—
 Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúrnál.
 Kiadóhivatal: Pest, barátok-tere 7. sz. Hirdetések díja: 1 hasábos petit sor 7 kr.

XIX. kötet.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Kipzelheti magának, milyen meleg lehet nekem most vasűnőbe. Hat a miota Beniczky eltűnt, viselünk mink, kik vagyunk országos celebritások, mind vasűngőt. Nem trifa dolog! Szilső balok kiabálnak: kormányparti sicariások bicskazznak le szabadelvű hazafiakat, ijeszgetik nekünk anonim levelekkel, fognak sorba egész baloldalt kiirtani! Mord! Rettung! Feyer! job oldalrol meg aszt kiabálnak, balbali bravok leszurkálnak jó irzelmű majoritas vezireit, jarnak orsinibombakal zsebükben; mar bal körbe izs egyet behajjitotak, mikor legjobban tarokoztak; akor szilyel patant, eleset egy pagat ultimo; it izs gyilkos leselkedik, ot izs gyilkos bujkalkodik: ember legjobb barátjának se nem bizhat; hatha Perczel Mor paruplijába izs stilet van. Franya tugya, minek hord Csernovics ezizmaszára melete ezüst nyelvű bicsakot? Hat az az Ivanka aval a vűrűs tarisznyával? Aba egész arsenal lehet. Eczer csak kioszt belüle hirschfaengereket s felhasítanak vele hasunkat. Perczel Pista viseli plane szegezsz buzo; anyt. Hat aszt ki tugya, hogy Podmaniczky Frigyezs

lengyel nadragjaba nem revolver van-i elrejtve? Azoknak a kipviselőknék se hiszek, kik mindig Cinisellihöz jarnak s olaszoknal tanulnak szurnyi. Az a Csernya Toni plane mindig fegyveres szemel niz ram, ki togya mikor elsül? — Ha meg nizem jobb oldalra, ot se nem tallok magamat biztosagban. Ha nagyon larmazok, Szechenyi Bela oroszlannek néz s meglű; ha elaluszok, Besze Janos oroszva fülembe kiált s halva fölibredek. Az a Kovacs Laczi se tudom, minek felkötű fehér gatyá meli fringia kardot? talan nyakamat akarja vele elvagnyi; igiri mindig.

Denique mi csinálhatunk? Kormány, rendőrsig megtete mindent, mit megtehete. Kihirdetet, hogy gyilkos, ha megkerül, kap ötszaz forintot, ha nem kerül elő, felakasztatik; de csak mig sem került elő: mig Beniczky kutya-jat izs előhozta, hogy mondjon meg, hova let gazdaja: atul se letek okosabak. Job oldalrul leszurtak-i, bal oldalrul leszurtak-i? ipen sehogy se nem leszurtak-i? senki se tud; hanem mar most fil egyik ember masiktul, mind a két harmadiktul, is mit tehetünk, flanel-rekli helyete

esinyaltatunk lakatosal vas-drotbul heklirözött vasüngöt, azt viselünk lajblí alatt, a mi testünket bieszkasoktul megvidelmez: mikor pedig traktírba leülünk ebidelnyi, elib kelnernek minden itelbe bele kel kostolnyi, hogy nincs-i megmirgezve; s csak azutan, ha latunk, hogy kelner bele merte ütnyi újat hachée-fachéeba is lemerle szopnyi, vagyunk bizonyosak, hogy ehettünk aztat.

Ilyen filelem van most it mi nálunk.

Hat kedvezs baratom uraim filnek-i valamitül? — No csak filnyi kel mindentül: mert ez a mi politikanknak az alapja. Filnyi kell muszkatul, filnyi kel olahtul, racztul, göröggtül, burkustul, olasztul, reactiotul, jövő esztendei valasztasoktul, Madarasztul et companiatul, Tiszatul, is az A Hontul, Csernatonyitulis Simonytul; a hazadotul is a jövedelemadotul, Mileticstül is Macellariuntul. — a sok pinztül, is a jó termistül, mert abul halalveszedelem lehet.

Alazatozs szolgálja
Tallérossy Zebulon
kedve eleni küraszír.

General Böse híres szónoklata a bécsi lövész-ünnepélyen

eredeti nyelven legyorsírva.

Meine Herren! Ich bin der General Böse, der den Schiesspulver nicht erfunden, aber ferloren hatte, in der Schlakt, wo er den Ruckczüg dekte; Sie schiesen auk mit Schiesspulver, also sind wir Brüder. Ik kenne in oestreich einen Baum, der nikt will Blumen tragen, nur wenn man einen darauf aufhengt. Šála Šfennef, dasz ik nikt Blume gewesen auf diesem Baum. Ist verflukhte Situation.

Meine Herren. Wir sind alle Blumen; müssen uns vereinigen zu einem izé, wie heiszt man? Hat viele Farben (Közbeszólás: Chamaeleon?) Nix Kameel! Hat Vater Noé erfunden im özönviz, hat darauf ausschlieszliches Patent vom Hergott. (több hang: Wein!) O Kontrer! Ist von Wasser, ist krump, ist am Himmel. (Regenbogen?) Ja, ja, riktig. Regen Bogen. Hol der Teixel! Also wir müssen Regenbogen werden, wo Nationalitätenfarben schon zusammenleimt sind mit — wie heiszt man? „bizalom-esiriz“: (Schusterpappe?) Ja: mit Ver-

trauenschusterpappe. Von Regen fällt mir in Verstand, dasz Oesterreich ist guter Mantel für uns alle, ausgenommen, wo Mantel Loch hat, was nennt man auf ungarisch Deficit.² Mantel deckt uns alle zu: brauchen aber dazu noch paraplü. Paraplü ist Constitution. Ist Constitution unsriges so guter paraplü, dasz wir alle bleiben darunter auf Trokkenem. (Lelkesült hochok!) Meine Herren, alles ist suvix ausser dem deutsches. Erster Mann auf Welt war auch Deutsch: weil er hat heiszen Adam. Hat gleich gesagt „a Dam!“ hat Herrgotten gesagt: „i brauch a Dam!“, Auch Krisztusz war Deutsch: heiszt „Kriegst tu's.“ Kommt alles von Deutschland. Selbst Donauwasser. Wenn ikh will essen was in traktir; bekomm ikh nur von Deutschen: also Deutsch ernehrt ungarén. Wenn ikh will fortfahren wohin, sagt mir Fiakker deutsch: „farmer ajer gnadn?“ also fortbewegung kommt von Deutschem. Will ikh Geld haben, ist Banknota deutsch: also Reichtum unser kommt von Deutschem. Will ikh was schönes sehen, so geh ikh hinein in Eselhaut in deutsches Theater: also Cultur kommt auch von Deutschem. Ungarisches wischiwaschi ist zu nix mekr gut, als Reden halten in orszaggyülés ungarisches: krieg aber dort darauf keine Eljen mehr: Kerls können Görényschiesspulvergestank nikht fertragen. Wenn ikh aber halte Reden deutsch, krieg ikh nokh Lebehokh! (Zajos tetszés) also es lebe oesterreichischer Phoenix. (Zajos éljen.) Ist schon ungarisch-deutsches dualistisches Wort.

Csodabogár.

Egy szenvedélyes természetbuvár, földész, csigász, kagylász, bogarász és ázalagász, kin-k már ajtajára látogatójegyten felirt ezime is így szól: (N. N. muz. tud. írnok stb. több term. tud. társulatok működő tagja stb.) csigáitól, bogaraitól s könyveitől csak derültebb perceiben vegyülve társaságba, bár miről szóljon a társalgás tárgya, ritkán mond többet, rendes szavajárása ez: „hm hm, ez furcsa!“

Tudósunkhoz egyszer beállit egy földije és szíránköző hangon előadja:

— Bizony szomorú hírt hozok: a tekintetes úr édes atyja meghalt.

A tudós egyet kettőt sétál a szobában, végre megáll a halálmadár előtt:

— Hm hm, ez furcsa!

Babaj Gyurkák.

Együtt van sok vásáros nép,
Fakószekér s diszfogat,
Ur, kalmár, pór, — és közöttök
Babaj Gyurka fosztogat.

Egy asszonyság a tárczáját
Kebelébe rejti el,
Ott talán csak nem keresik,
Hisz szentély a nökebel.

Hanem bizony Babaj Gyurka
Odalép váratlanul,
S engedelmet kérve szépeu,
A szentélybe belenyul.

Babaj Gyurka, komisz zsvány!
Kergotnek mint egy ebet,
El is fognak, fel is huznak,
Nem érdemlesz egyebet.

Proklamációt kerestek. —
Bachuszar kiküldetett
Felkutatni pinczét, padlást,
Fiókokat, zsebeket.

Egy asszonyság volt gyanuban.
Mégvizsgálták mindenét,
Hanem a proklamációt
Semmi módon nem lelék.

A nagyságos Bachuszár ur
E kudarczra megvadul,
S nem is kérve engedelmet,
A szentélybe belenyul.

Az ilyen Babaj Gyurkákat
— Nem egyet ismerek itt —
Budapesten mai napság
Hivatalból fizetik.

Koung-soáng-eing.

Adomák.

Torda mellett, mint a geographiából tudjuk, folyik az Aranyos. Ezen az Aranyoson van egy czifra fahíd, melyet a tordaiak úgy őriznek, mint a szemök tényét, majd csakhogy üveg alá nem teszik.

Történt, hogy valami gyár részére egy 30 mázsás kazánt kellett szállítani a hidon keresztül. A nemes

város megijedt, mi lesz az ő hidjából. Ezt nem engedik egykönnyen. Ki kell küldeni egy deputatiót, mely megvizsgálja a hidat, elbirja-e ezt a roppant terhet?

A deputatio kimegy, vizsgál s csóválja a fejét.

— Nincs benne mód, hogy a hid 30 mázsát megbirjon. Összeomlik az, mint a kártyavár. A kazánt nem lehet rajta keresztülvinni — ez volt a megállapodás.

Oda jön egy falusi góbé s kérdi a nemes urakat, mi járatban vannak?

— Hát atyafi, — lett a válasz — vizitáljuk ezt a hidat, megbirja e azt a 30 mázsás üstöt, a mit át akarnak rajta vinni. De nem birja meg.

— Pedig hát lássák kigyelmetek, tulajdon szemmemmel láttam, mikor keresztül vitték rajta még kora hajnalba.

Mikor még a jus gladii divatban volt, az x-i káptalan halálra ítelt egy embert, kiről kivégeztetése után küszl, hogy ártatlan volt.

— Ugyan reverendissime, — így dorgált egy magas állású főúr egy káptalanbeli tagot — hogy is tudtak kegyelmetek olyan ostoba sententiát ejteni.

— Hja biz az megeshetik. méltóságos uram — mentegetődzék a kanonok — Interdum magnus dormitat Homerus. Nincs olyan ló, a melyik meg nem botlik.

— Igen igen, reverendissime — viszonzá a méltóságos úr — egy ló! de egy egész istálló.

Két tan-órán egymás után felszólítá A. B — t. a feleletre, s ez mind a kétszer nyugodtan kijelenté, hogy nem készült. A harmadik órán kiszólítá. B-nak épen rossz kedélyállapota lévén, egész türelmetlenséggel mondá:

— *Mindég* csak nem készülhet el az ember.

M. városban tornyot építettek a buzgó kálvinista hívek. Buzgalmok azonban a hosszas építkezés alatt fogatkozásnak indult. A toronyépítő deputatio egyszer csak azon veszi észre magát, hogy se kő, se homok az építkezésre.

A templom körül szomorú arczczal gyűl össze a deputatio s keservesen panaszkodik egyik a másikának, hogy se ló, se ökör, a homokhordáshoz.

Egy consistorialis ember csak hallgatja őket egy darabig, végre megszólal.

— Sohse keli azon busulni, nagy jó uraimék, hiszen ha ökör kell, itt vagyok én; ha mog ló kell, ott van a fiam.

A gazdaság t. i. úgy volt megosztva köztük, hogy övé volt az ökör, fiaé a ló.

Egy rendőrség, mit még el is lophatnak.

I.

X-ky békés polgár este sétálván az utcán, nem veszi észre, hogy egy pinceablakot nyitva feledtek a lába előtt, s belelépve, rögtön eltűnik.

II.

A rejtélyes eltűnés felderítésére megindul Bukbele hatósági közeg, erőyes előkészületekkel. Nyomon van, s szerencsésen rá akad arra, a kit keres.

III.

Sem a keresett, sem a kiküldött közeg nem kerülve vissza, maga a kapitány indul neki feltalálni az elveszetteket. Helyesen tájékozván magát, ő is belelép a végzetes pinczelyukba.

IV.

De már az sok! kiált fel a rendőrfőnök, hogy se corpus delicti, se drabant, se kapitány elő nem kerül s utánuk fut. Őt is eléri a végzet.

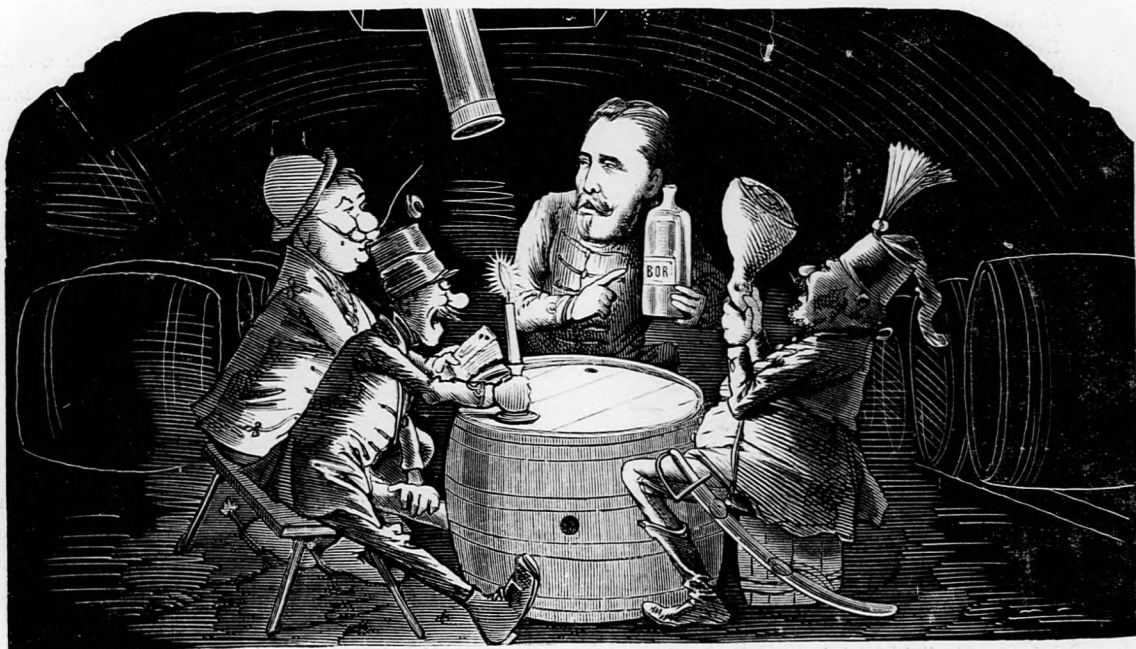
Egy rendőrség, mit még el is lophatnak.

V.

Lánczos lobogós! kiált a miniszter! hát ellopták-e az egész rendőrségemet? s megindul őket keresni

VI.

Azok mind a négyen együvé kerültek a pinczében. Kiabálni hasztalan. Az egyik mond: „itt egy sonka“, a másik mond „itt egy flaska“, a harmadik „itt egy gyertya., a negyedik „itt egy kártya“. — „Vacsoráljunk s tarokkozzunk, majd fölkeres bennünket a miniszter, ha kellünk neki.“

Jó állapot.

Ujjonnan átdolgozva nagy könnyedén éneкли

Bizományi János.

Koptattam a kövezetet,
Türtem hideget melegeket,
Nyeltem a port... de van eszem:
Mindezt — jövőre — nem teszem!
Szerkeszték inkább egy lapot;
Subventiót — persze — kapok, hehehe!

Ugy van! egy országos zseni
Tud a bajon segíteni.
Én mondhatom, nincs boldogabb:
Mind a ki pénzért szót fogad!
Subventiód ha megkapod:
Szerkeszd öcsém azt a lapot, hehehe!

Bátran! ne késekedj' tovább!
Csak nyisd meg azt az irodát:
Vers, próza, kép, gúnyos beszély,
Beküldetik bőven, — ne félj!
Subventiód ha megkapod:
Szerkeszd öcsém azt a lapot, hehehe!

S ha munkatársaid talán
Alusznak a ház asztalán:
Tollat (fület) akkor hegyezz;
— No de neked könnyen megy ez.
Subventiód ha már kapod:
Szerkeszd öcsém azt a lapot, hehehe!

Jó viczez az a gorombaság,
Hogy telik azzal a hasábal!
S mivel neked minden szabad:
Ne félj! — bizony nem bántanak.
Subventiód ha már kapod:
Szerkeszd öcsém azt a lapot, hehehe!

És mennyire kedves vagy ott!
Várnak terített asztalok;
Rézpénz, magyar hatos, arany,
Csemegeként felrakva van!
Subventiód ha már kapod:
Szerkeszd öcsém azt a lapot, hehehe!

Végre, ha nem kell semmi jó,
Következik: a **penzió**;
S elhíheted csupán azért:
Hogy rajta vásárolj — babért!
Subventiód ha még kapod;
Szerkeszd öcsém azt a lapot, hehehe!

Bunkós Uszuka levele a feleségéhez!

Édes ódalbordám! Beavatlak a politikában, mer mostanság divatban vannak a politikai divatok. Elgyűn az ideje, mikó a fejtérselédet is emantzipáják s lesz belülök kántor, miniszter, huszárkaplár, baloldal,

vasuti kandoktor, meg doktor. (Akkor én mindéig beteg leszek.) Kormányképességöket már utsem vonya kétségbe senki. Tehát dukál, hogy beavassalak a politikába, belüled is válhatik még septemvir. Akkor majd én stoppolom a krispinedet.

A politikaji tudományoknak az ábecéje a sok pénz. Beszélek hát neked a mi firmajminiszterünkről. Ez osztáng a furfangos ember. Politikai hiszekegygyét el is deklamáta az országgyűlésen, kimondván: hogy a jó pénzügyminiszternek legelső feladattya mentü több bevételt venni be — ha mingyár a pokóbu is. De ért is hozzá.

Példának okájért kint vóttam a Margaréta szigetgyén. Annak a kellő közepin vagyon egy torony. Ki nem talánád, mibü vagyon. Se nem téglábü, se nem kőbü, se nem portzellánbü, se nem üvegbü, hanem vizbü, még pedig meleg vizbü. Persze, ebe a toronyba nem harangoznak, az ember azt gondóná, hogy csak parádébu építették azt az öt öles vizoszlopot. Pedig dehogyparádébu! Ez finánczoperátzió, a mint később ki fog süni.

A hogy nézem azt a vizet, hát odagyün az a bakter, a kit oda állítottak, hogy el ne párologjon. (t. i. nem a bakter, hanem a víz). S elkezd nekem prélektziót tartani (t. i. a bakter, nem a víz) a geológiábü és hidravlikábü. Soha ennyi okosságot egy bakterbe. „Uram — ugymond — a föld ojjan, mint az ember. A szikla, a kő: az a csontya; a termőföld: az a husa. Vére is van, mint az embernek, csak hogy az víz. Ha az emberbe lyukat ütnek: vér gyün belüle. Ha a földbe ütnek lyukat, gyün belüle víz. No hát ezt tudva, mink hatvanháromöles lyukat ütöttünk a földbe im ezen a helyen, s lássa az ur, a föld vére, a meleg víz hogy bugyog belülle 30 sukkra. Ez az egyetlen bugyogó, a kit kiállbatok.“

— Hát aztán mire való az a meleg víz? kérdem az öregtü.

— Igyon belüle az ur, maj megtugya.

— Má biz' én nem iszok, — mondok — mer má megtróbátam etzer s akkor is majdesak hogy nem explódatam tülle. — No de az öreg nem hagyott nyugtot s denique nagy nehezen leszorítottam egy bögrével abbu a meleg vizbü. Kutwabajom se lett tülle.

A mint ott kódorgok a fák között, ezzer csakegi szózat üti meg a füleimet. Ojjan vótt, mint a távoli menydörgés, csak hogy németü menydörgöt. Most má tudom mi vót? Hát Besze János barátom épen akkor menydörgött el egy diktziót Bécsben, annak a hanghullámzattyát halottam az égbü.

Hanem bezzeg, elkezdett bennem a meleg vizdógozni. Iszonyü chetnékem let. Áthintáztam a tsászárt.

ferdőben s elkezttem működni. Jaj, fiam, ha te aszt a működést látad vóna! Én tsinátam osztáng Jeruzsálem pusztulását! Meg keletett ennem egy fél kanpókat, négy fir kandúrt, két jutzombot, azután levest, hust, mártást, rántást, tsuspajzt, mélszajzt, öt kirántott tsibét, és még a jóisten tudná mit, mire néminémüképen rendben tuttam hozni a belügyeimet. No engem ugyan az a kirántott csirke berántott.

Most tuttam meg, hogy az az egész Margarétha szigetbeli arteréziai kut mijjen fíkus finánczoperátzió. Abbu t. i. sok ember fog innya, aki pedig abbu iszik, az háromannyit eszik, mint most, ennélfogva háromannyi viktualia fog elfogyani, ennélfogva háromannyi lesz a — fogyasztási adó. Ilyen firnájzminisztere még az angliusnak sints.

Bunkós Uszubu.

Borkoresolyák.

A minap olvastam egy szindarabot, melyet egy 9 éves fiúcska irt. Előfordul benne egy király, a ki így szól a feleségéhez:

— Lelkem, add ide a kvadрупkasznyiból a koronámat, hadd megyek sétálni.

A multkor egy tubákszinkabátos uri ember egy vendéglőben előhivja a pinczért s következésképp diktálja be az ebédjét:

— Ettem spináthot sertés-szelettel, borjú-szeletet spináttal és spinátot tojással.

Erről mindenki kitalálhatja, hogy ezt nem magyarul mondta.

Kánó községében elcsapták a kántort, mert ivott. A szegény kántor felszedte sátorfáját s a falu véginél még egyszer megáll, mint hajdan Coriolán Róma előtt s felemelvén kezét visszasohajt:

— Canis Kánó! ego tibi nunquam cano.

— Mi a neve annak a szép virágnak?

— Én bizony nem tudom, de majd haza jön a férjem, az megmondja; mert tudnod kell kincsem, hogy az én Asztim nagy pomologus.

Az ügyvédi vizsga elnöke: mondjon ön valamit a corpus jurisról.

Ügyvédjelölt: Keletkezésének történetét alkalmasint nagyságtok is fogják tudni, tehát majd csak a tartalmát mondom el.

Bepanaszolta a zsidó a cigányt, hogy ellopta a lovát.

— Hát te akasztófára való — így förmedt a szolgabíró a cigányra, — hogy merted ellopni annak a becsületes embernek a lovát?

— Hát azs, — instálom alázssattal, — így tertint. Megyek azs orságúton, hát ott találok egy zsidót, meg egy lovat. A lóra siksígem vólt, hát azt el is hozstam, a zsidóra nem volt siksígem, hát azt elerestettem.

X. érsek Rómába ment, a mint a rosz világ beszélte. bibornoki kalapot eszközölni ki magának, — hanem csak nagy náthát hozott vissza az utból.

— Nem kell megütközni rajta, mondá egy valaki, hiszen kalap nélkül jött oly messziről.

Országgyűlési kép.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Megértük azt az időt, hogy még az adótól is fizetünk — adót.

— — Ujságot mondok, asszony. (Halljuk.) Az egész baloldalt légbé akarták röpiteni. (Ne mondja kend!) Az ám, mikor együtt tarokkoztak a körben, hát egyszer csak beröpül az ablakon egy Orsini-bomba és elsül. (Hiszen ez attentátum!) Igen, de nem történt semmi veszedelem, mert ezeken a tigriseken még a tűzeső se fog.

— — Tanulhatnának a mi minisztereink a franciaiktól. (Mit?) Hát azt, hogyan kell valamely nagyon alkalmatlanná lett ujságot ártalmatlanná tenni. A francia belügyminiszter kitalálta a módját. Ezentul se nem perlik be, sem nem fizettetik meg, se nem csukják be a szerkesztőt, a lapot se confiskálják, hanem egyszerűen nyakára küldnek a redactornak egy kommunikét, hogy azt már most nyomassa ki ujságába. Persze ez a kommuniké akkora, hogy tele van vele tíz szám; a szegény szerkesztő azután saját lapjába nem fér bele, mert teleírta az exczellenciás munkatárs.

— — No anyjuk, ennek fogsz te örülni. (Minek?) Ennek a rendeletnek: „rendeltetik, hogy a legközelebbi tíz év alatt senki se lehessen se pap, se barát, se apáca.“ (Hiszen a jó.) Jó, jó, de még folytatása is van: „rendeltetik, hogy a ki már pap, az házasodjék meg.“ (Hiszen ez még jobb!) Jó, jó, de még más folytatása is van: „minden férfinak szabad lesz két feleséget venni.“ (Micsoda?) „De a ki két feleséget vesz, ugy

viselje magát, hogy egyik feleségének se legyen oka panaszra.“ (Dejszen, szeretném én azt a férfit látni! Azután meg micsoda dolog ilyen rendeletet adni ki? most már a miniszterium maga lesz az oka, ha megbukik! — pedig megbukik, mert minden vászonzseléd átmegegy az oppoziczióhoz.) Ugyan te, hisz nem itt adták ki ezt a rendeletet, de Franciaországban, aztán meg nem is most, de 218 esztendővel ezelőtt.

— — Budán egy ember, a ki Bánffy név alatt szerepelt, hamis bankót csinált. (Mért nem csinált a bolond igazit?) Nem az a viccz benne, hanem a Pesti Napló logikája, mely még az ily apró újdonságban is totágast áll, azt mondván, hogy ez a Bánffy nagy urat játszott, *pedig* Barthának hitták.

— — Soha nagyobb patriótákat, mint ezek a pesti hausherrek! (Már miért?) Neszét vették, hogy ezentul a jövedelmi adót azon somma szerint fogják kiszabni, a mit az ember házbér fejében fizet. Hogy kimutassák a statuskaszsza iránt való loyális érzelmeiket, (Nem is másért!) kapják magokat s felrugtatják az eddigi házbért negyvenöt perczenttel. (A finantzminiszter nem intézett hozzájuk köszönő iratot?) De igen, melyben tudatta, hogy ezentul egyharmadrész perczenttel nagyobb lesz — a házadó.

— — A P. betüvel kezdődő városokban ugyan csak fölébredt a harezias szellem. (Hogyhogy?) Pest, Pécs, Pápa, Pozsony stb. városából az ujságok híreket közölnek, a miket ha összefoglal az ember, ilyenforma növi ki magát belőlök: a polgármester pofoncsapta azt a kapitányt, a ki pofoncsapta azt a városi biztost, a ki pofoncsapta azt a katonatisztet, a ki pofoncsapta azt a kellnert, a ki pofoncsapta azt a katonát, a ki pofoncsapta azt a zsidót, a ki pofoncsapta azt a polgármestert stb. stb.

— — Van Párisban egy ember, a ki a francia ellenzék kiváló embereit szokta piszkolni — pénzért. (Csak egy? no van itt száz!) Jaj, csakhogy ez arról nevezetes, hogy egy iratát igen nagy tetszéssel fogadja a közönség. (Az lehetetlen.) Már pedig az ugy van. Az irat így hangzik: „nyugtatvány: 1. azaz egy arczoncsapásról francia értékben, melyet X. tengérsz-kapitány urtól Favre Gyula ellen irt aljas rágalmaimért a mai napon pontosan felvettem.“ Aláírva: „Cassagnac Pál.“

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Országút 18. sz. 2-ik emelet.)

Nyom. Emich G. m. akad. nyomd. Pesten. 1868.

(Barátok tere 7. szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Polák.